

Η ζωή της Εκκλησίας είναι η πιο όμορφη υπαρξιακή κατά-σταση που μπορεί να δημιουργηθεί στη ζωή σας. Είναι μία κατάσταση που βιώνεται. Δεν βιώνεται σε...

συγκεκριμένες στιγμές του χρόνου αλλά σε κάθε φανέρωση του Θεού, όπως συμβαίνει, δηλαδή, στα ιερά μυστήρια και τις ιερές ακολουθίες.

Ίσως αυτές οι λέξεις να σας φαίνονται ξένες, περίεργες και ενδεχομένως να μην γνωρίζετε το νόημα τους. Ίσως να σας ξενίζει η εκκλησιαστική γλώσσα και να τη θεωρείται υπόθεση παρελθοντική. Υπόθεση λίγων ανθρώπων, μορφωμένων, ανθρώπων που γνωρίζουν από αυτά. Δεν είναι έτσι. Πιστέψετε με. Στη ζωή της Εκκλησίας όλα είναι απλά και όμορφα. Περισσότερο είναι βίωμα. Κι αν δεν μπορείτε να κατανοείτε λέξεις και φράσεις, μπορείτε να κάνετε κάτι άλλο. Θα σας πω. Μπορείτε να τα βιώνετε, να τα ζήσετε, να τα νιώσετε. Ε, λοιπόν αυτό το βίωμα στην ψυχή σας, στην καρδιά σας, είναι ασύγκριτα ωφελιμότερο από όλες τις λέξεις και τα νοήματα.

Με προβληματίζει κάτι. Και θα είμαι ειλικρινής μαζί σας. Πιστεύετε πως η Εκκλησία είναι οι εορτές της, κυρίως τα Χριστούγεννα και το Πάσχα. Αν έτσι νοηματοδοτείται η ζωή, προσωπικά τέτοια ζωή δεν την θέλω. Αν ο Χριστός έγινε άνθρωπος και αναστήθηκε για να Τον θυμούνται οι άνθρωποι στις 25 Δεκεμβρίου και στην Ανάσταση, έναν τέτοιο Θεό δεν Τον θέλω. Όλο αυτό θα έμοιαζε με θεατρική παράσταση που γνωρίζουμε πότε διαδραματίζεται, για ποιο λόγο και ποιο είναι το τέλος της. Στη ζωή της Εκκλησίας τίποτε δεν προδικάζεται. Και δεν υπάρχει τέλος. Κάθε τέλος σηματοδοτεί μία άλλη αρχή. Πάρετε, για παράδειγμα, το γεγονός του θανάτου. Είχε ισχύ, έχει ισχύ ο θάνατος. Όμως, δεν έχει οντολογία όπως λένε οι Πατέρες της Εκκλησίας, δεν έχει υπόσταση, αλλά αποτελεί παρυπόσταση. Το τέλος του θανάτου, η καταδίκη του ανθρώπου στον Άδη, ήρθε με τον Χριστό. Εκεί τελείωσαν και οι ελπίδες του διαβόλου. Τώ ρα, κουμάντο κάνει ο Θεός!

Δεν είναι λοιπόν μόνο οι μεγάλες γιορτές. Δεν υπάρχουν μεγάλες και μικρές γιορτές, μικροί και μεγάλοι άγιοι. Υπάρχει το γεγονός. Το γεγονός της εορτής. Το γεγονός της αγιότητας. Αυτά χρειάζεται να μας προσελκύσουν. Και να δούμε εάν μπορούν να μας δώσουν κάτι. Τόσες γιορτές, τόσες τιμές στους Αγίους. Ε, δεν είναι τυχαία όλα αυτά. Κάποιο νόημα έχουν. Η Εκκλησία δεν διακατέχεται από υπερβολές. Τα πρόσωπα της, κάποιες φορές, διακατέχονται. Αυτό, πάλι, δεν αλλοιώνει το γεγονός που γιορτάζουμε, τη Γέννηση, τα Εισόδια, την Ανάσταση, την Πεντηκοστή κ.ο.κ.

Θέλω να σταθώ σε κάτι. Και παρακαλώ ελάτε να το δούμε μαζί. Να κάνουμε σκέψεις και να προβληματιστούμε. Αλλά ας δούμε πρώτα τι είναι η Εκκλησία. Έρχεται ο άγιος Νικόλαος Καβάσιλας που έγραψε για τη Θεία Λειτουργία και τα τελούμενα σ' αυτήν και μας λέει με σαφή τρόπο, κοιτάξτε να δείτε, Εκκλησία είναι ένα πράγμα, αυτό και μόνο. Ποιο; Το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Όσες ακολουθίες κι αν τελέσουμε, όσα λείψανα αγίων κι αν έχουμε στον ναό, όσες λιτανείες κι αν κάνουμε, αν δεν τελείται στην Αγία Τράπεζα η Θεία Ευχαριστία, καλύτερα να κλείσουν οι ναοί. Η ζωή της Εκκλησίας, η αρχή, η συνέχεια και η αιωνιότητά της είναι η Θεία Ευχαριστία, το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Κέντρο της ζωής του χριστιανού είναι η Θεία Ευχαριστία. Τίποτε άλλο. Μην αναζητήσετε πουθενά αλλού την Εκκλησία. Ούτε στο φιλανθρωπικό της έργο, ούτε στα συσσίτια, ούτε στο νεανικό της έργο. Πουθενά. Εκκλησία είναι η Θεία Ευχαριστία. Τίποτε άλλο. Το λένε οι Πατέρες της Εκκλησίας μας. Περισσότερο, όμως, το βιώνουμε όταν λειτουργούμε. Οι εμπειρίες της Θείας Λειτουργίας είναι ένας παράδεισος. Ξέρετε, όταν λειτουργούμε, βιώνουμε μία σειρά από θεία γεγονότα. Ο ιερέας διαβάζει στη Θεία Λειτουργία: "Με την ανάμνηση λοιπόν αυτής της σωτήριας εντολή (εννοεί του Μυστικού Δείπνου) και όλων όσα έγιναν για μας, που είναι ο σταυρός, ο τάφος, η τριήμερη ανάσταση, η ανάληψη στους ουρανούς, η καθέδρα στα δεξιά του Πατέρα, η δεύτερη και ένδοξη πάλι παρουσία...".

Ο Θεός μας αξίωσε να γιορτάσουμε την απόδοση της εορτής του Πάσχα. Πολλοί πιστεύουν πως το Πάσχα τελείωσε και πως η Ανάσταση είναι υπόθεση σαράντα ημερών. Μην απογοητεύεστε. Η Ανάσταση είναι υπόθεση ζωής. Κάθε Κυριακή σε κάθε Θεία Λειτουργία όλα όσα ψάλλονται στον Όρθρο είναι αναστάσιμα – το απολυτίκιο, τα καθίσματα, το ευαγγέλιο του όρθρου, οι κανόνες, τα στιχηρά των αίνων, το δοξαστικό, όλα αυτά αναφέρονται στην Ανάσταση του Χριστού και στα γεγονότα μετά την Ανάσταση. Μπορούμε, λοιπόν, να ζήσουμε όλα αυτά τα γεγονότα του Χριστού, σε κάθε Θεία Λειτουργία. Δεν υπάρχει Θεία Λειτουργία πρώτης και δεύτερης κατηγορίας. Το ζητούμενο εντοπίζεται σε τρία ερωτήματα: Για ποιο λόγο εκκλησιαζόμαστε; Με ποια διάθεση εκκλησιαζόμαστε; Τι θέλουμε από τον Χριστό;

Η ζωή της Εκκλησίας συνεχίζεται. Δεν τελείωσε το Πάσχα. Σας παρακαλώ για κάτι. Πριν αποφανθείτε για το αν σας ταιριάζει ο Χριστός, γνωρίστε Τον. Απορρίψτε Τον. Πρώτα, όμως, γνωρίστε Τον. Αν δεν έχετε εμπειρία της σχέσης μαζί Του, πώς Τον βάζετε στην άκρη; Εμπιστευτείτε έναν διακριτικό πνευματικό, με πολύ αγάπη, όχι όμως δικαστή. Συζητήστε με τους ιερείς, με τον Επίσκοπο μας, ρωτήστε να μάθετε, βοηθήστε κι εμάς να συνειδητοποιήσουμε όσα περνάμε ζώντας σε αφασία. Αν γνωρίσετε το πρόσωπο του Χριστού, θα συνάψετε σχέση μαζί Του. Θα Τον ακολουθήσετε σε κάθε Θεία Λειτουργία. Κι αυτό θα φέρει την εμπειρία της σχέσης μαζί Του. Δεν υπάρχει πιο γλυκύτατο κι ερωτικό πρόσωπο από Εκείνο του Χριστού.

Εφημέριος Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου Διάβας

Πρεσβύτερος Ηρακλής Φίλιος